

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 429.

Anden Sæssion.

110de Møde.

Torsdagen den 13te Marts.

(Forts.)

J. C. Larsen (fortsat): Andragerne antog, at den Erstatning af 2000 Rbd., der er indrømmet, og som var opført i Finantsforlaget for indeværende Finantsaar, ikke var tilstrækkelig, samt at det dog i altfald ikke burde nægtes dem, at faae Spørgsmaalet, om der ikke har eksisteret en reel Ret, som ikke retfærdigt og billigt af det Offentlige burde hæves uden en virkelig tilsvarende Erstatning, afgjort ved Domstolene, og Udvalgets Fleertal har været enigt i, at der synes at tale saameget herfor, at man burde henvise Andragendet til Marineministeriet, deels for at nærmere Overveielse og Undersøgelse kunde finde Sted, om den tilbudne Erstatning, hvorom der var givet Tilfagn, virkelig var tilstrækkelig, og deels for at der kunde gives Vedkommende Afgang til, om de ønskede det, at faae Spørgsmaalet om Rettighedens Bestaandelse afgjort ved Domstolene. Det er det, jeg saaledes her foreløbigt skal anbefale, at Thinget vil beslutte ved en paafølgende Behandling. Foraaavdt et Mindretal i Udvalget har været af en modsat Mening, skal jeg for Diebliffet blot tillade mig at bemærke, at jeg ikke for mit Vedkommende, og jeg troer heller ikke nogen Anden kan være uenig i, hvad der af Mindretallet er sagt, nemlig, at Sagen har faaet sin endelige Afgjørelse ved de paaberaabte kongelige Resolutioner, og at Gyldigheden af disse Resolutioner ikke kan drages i Tvivl. Andragendet har vistnok ved tidligere kongelige Resolutioner under den forrige Regjeringsform faaet en saa endelig Afgjørelse, som Noget dengang kunde faae ved saadan Resolution, og der er heller ikke nogen Grund til at drage

disse Resolutioners fuldkomne formelle Gyldighed i Tvivl; men det har end ikke under den forrige Regjeringsform nogenstunde været antaget, at slige Resolutioner absolut kunde være til Hinder for, at, hvor Noget troede sin Ret krænkede ved samme, han da, efter at have fremskaffet nærmere Oplysning om Forholdet, kunde faae Resolutionen forandret, og heller ikke have saadanne Resolutioner været til Hinder for, at de, der troede privatretlige Forhold krænkede ved samme, efter Ansøgning kunde erholde Tilladelse til at see dette Spørgsmaal afgjort ved Domstolene. Der er naturligtvis Ingen, der tvivler om Regjerings Rets til at befale, at de omspurgte Bårder skulde nedlægges, og at Afgiftserlæggelsen skulde falde bort; Spørgsmaalet er alene, om der ikke efter samtlige Forhold har eksisteret en saadan reel Rettighed for de vedkommende Private, at det ikke burde skee uden en tilstrækkelig Erstatning fra det Offentliges Side. Jeg skal som Exempel paa, at saadanne Resolutioner ikke have været til Hinder for, at det dog senere blev bevilget at faae Spørgsmaalet afgjort ved Domstolene, tillade mig at henvise til, hvad der sandt Sted med Hensyn til Spørgsmaalet om Skattefrihed for Hjortefjæringssgaardene, et Spørgsmaal, som var af en ganske anden Betydning, og mulig af ganske anden Indflydelse paa andre Tilfælde af lignende Art, end den foreliggende Sag kan blive; men efter Provindsialstandernes Andragende blev det desuagtet tilladt de Vedkommende, at faae Spørgsmaalet om dette Forholds egentlige Bestaandelse prøvet ved Domstolene.

Danifier: Den ærede Rigsdagsmand har, troer jeg, forbigaaet et Par Omstændigheder. Den kongelige Resolution af 16de August 1847 bestemmer ikke alene Erstatningen til 2,000 Rbd.; men den afgjør ogsaa Spørgs-